

KOLEKTIVINIS
DARBASLIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DZD TARYBOS ORGANAS

Tegu sodais pasipuošia kolūkiai!

Spalio 5 d., Lietuvos KP Centro Komiteto ir respublikos vyriausybės nutarimu, prasidėjo sodų ir želdinių mėnuo.

I Anykščių medelyną kasdien atvažiuoja automašinos iš įvairių respublikos rajonų ir išvyksta kupinos medelių. Daugiau kaip 80 tūkstančių vaismedžių ir vaiskrūmių ši rudenį paruos medelynes. 8268 sodinukai išskirti mūsų rajono kolūkiams.

Pirmieji vaismedžių atsilimti į medelyną atvy-

ko „Lenino keliu“ kolūkio kolūkiečiai.

— Na, kaip auga naujas sodas? — teiravosi medelyno sodininkas — brigadininkas V. Dzevaltas.

Kolūkio sodininkas V. Balaišis turėjo ką papasakoti. Sodas kolūkyje užima 22 hektarų plotą. Jis pasodintas per 3 metus. Sode auga 1800 obelalių, 1300 krūmų serbentų. Be to, braškėmis užsodinti 25 arai. Siemet iš medelyno kolūkis įsigijo 200 sodinukų. Jais užsodinta hektaras naujo sodo.

Rūpestingai sodai prižiūrimi ir plečiami „Draugystės keliu“, „Surdegio“, „Anykščių šilelio“ kolūkiuose.

Vis dėlto ne visos kolūkio valdybos rūpinasi sodininkyste. Nemažai medelių buvo išskirti M. Melnikaitės vardo, „Zalgirio“, „Ažuolo“ ir „Aukštakalnio“ kolūkiams. Bet šių kolūkių pirmininkai atsisakė juos paimiti.

— Tuščias darbas. Vis viena tuos medelius galvijai nudrasko, — pareiškė M. Melnikaitės vardo kolūkio pirmininkas A. Grigaitis.

Panašios nuomonės ir „Tarybinio artojo“ kolūkio pirmininkas J. Sprindžiukas. Čia buvo pasodinta apie 2 hekta-

rus jauno sodo. Bet jo niekas neprižiūrėjo, ir vaismedžiai baigia išnykti.

Tenka priekalštauti ir „Puntuko“ kolūkio valdybą. Čia dažnai giriamasi:

— U-

gavome

rublių p

Tuo t.

sumažės:

čių. Kodėl

kus. Kolūkis turi 4 hek-

tarus seno sodo. Daugu-

ma obelių baigia išsalti,

išdžiūti. Vietoje jų pasodina

jaunų obelalių, bet tikrai tiek, kiek jų

išnyksta. Praeiti kiek metų,

ir kolūkis nebeturės pajamingo sodo. Ar ne

laikas kolūkio valdybą

pagalvoti apie jauno, didesnio sodo užveisimą?

Anykščių medelyno

sandėlyje guli paruošti

pardavimui vaismedžiai.

Bet iki šiolei paskirtą jų

kiekį atsiėmė tik du kolū-

kiai: „Lenino keliu“ ir

„Už taiką“. O ko gi lau-

kia kiti?

Sodas — ne tik pajamos.

Sodas — žemės papuošalas,

jos grožis. Kiekvieno kolūkio val-

dyba turi rūpintis ne tik

gyvulininkystės ir laukininkystės,

bet ir sodininkystės vystymu. Tegu ši

rudenį nelieta nė vieno kolū-

kio, kuris nepasirūpintų naujais sodais, ne-

sutvarkytų senų!

Genda, taiso ir vėl genda

— Vėl traktorius sugedo, — atėjęs į „Ažuolo“ kolūkio kontorą, pareiškė mechanizatorius Ant. Nargėla.

Nespėjo jis paaiškinti gedimo priežasčių, duris pravėrė jo draugas Vyt. Stukas.

— Ir mano žirgelis sustojo, — pranešė mechanizatorius.

Šitokie pranešimai kolūkio pirmininkui J. Ragašui buvo ne naujiena. Jis davė traktorinės brigados brigadininkui J. Rotautui nurodymus traktoriui sutaisyti, ir viskas. Šis padėjo mechanizatoriui šlapiu tarp sutaisyti traktorių ir vėl ramus dykinėjo.

Bet vos mechanizatoriai baigė žiemkenčių sėjimą, vėl jų plieniniai žirgeliai sustojo. Tai vienos, tai kitos detalės trūksta, o jų kolūkio sandėlyje nėra. J. Rotautas atsarginių dalių neparūpino. Ir štai du kolūkio traktoriai stovi sugedę, o rudeninis dirvų arimas kolūkyje vos pradėtas. Iki šiolei suarta vos 30 hektarų dirvų. Sėkmingai darbuojasi tik mechanizatorius A. Stripeikis. Jis — senas specialistas ir be mechanikų paramos sugeba suremontuoti mašiną. Tuo tarpu kitiems mechanizatoriams reikia padėti. O brigadininkas J. Rotautas traktorių remontu nesirūpina.

Tai kaipgi suarsite dirvas, draugai! Ažuolėčiai!

B. SILGALIS

Kolūkiečių ir tarybinių ūkių darbininkų paslaukojamo darbo dėka šiais metais išaugintas gražus javų, kukurūzų, linų, cukrinių runkelių ir kitų kultūrų derlius. Tiesa, dėl nepalankių šios vasaros oro sąlygų kiek užsitiesė derliaus nuėmimo darbai ir turėta tam tikrų nuostolių. Bet dabar jau visur nuimtas grūdinių kultūrų ir linų derlius, baigiami nuimti kukurūzai, kasamos bulvės, cukriniai runkeliai, atliekamas linų išklojimas ir pakėlimas.

Nuimdami derlių ir paruošdami pašarus, daugelis kolūkių ir tarybinių ūkių, nepaisydami šių metų sunkumų, sėkmingai atliko žiemkenčių sėjimą ir plačiu mastu aria dirvas iš rudens. Tai reiškia, kad jie rodo tikrai ūkišką pažūrą į darbą ir rūpinasi ateinančių metų derliumi. Už ateinančių metų derlių reikia kovoti jau šiandieną. Labai daug reikšmės derlingumui pakelti turi tai, kad būtų laiku suartos dirvos iš rudens.

Tačiau daugelyje ūkių arlama lėtai. Dar nėra šlame darbe reikiamo įtempimo. Iki spalio 1 d. respublikos kolūkiuose ir tarybiniuose ūkiuose buvo suarta iš viso 17 procentų plane numatyto ploto, o Kapsuko, Kauno, Tauragės ir kai kuriuose kituose rajonuose iš esmės tik pradėta arti. Reikia imtis visų priemonių, kad artimiausiu

metu rudeninis arimas būtų užbaigtas.

Siemet visur gautas gražus kukurūzų derlius. Reikia artimiausiu laiku baigti juos nuimti. Nuimant derlių kartu reikia ruošti ateinančių metų kukurūzų sėją. Būtina imtis priemonių, kad ateinančiais metais būtų išplėstas kukurūzų pasėlių plotas. Jau dabar reikia kiekviename ūkyje parinkti gerus sklypus, kuriuose būtų galima plačiau naudoti techniką, reikia juos gerai patręsti ir suarti. Rūgščiasias dirvas būtina kalkinti. Tai sudarys palankias sąlygas pasėti ateinančiais metais kukurūzus kiek galima anksčiau ir gauti daugiau plėtinės-vaškinės brandos kukurūzų burbuolių. Tik gerai pasiruošę iš rudens, galėsime ir ateinančiais metais išauginti gausų šios vertingos silosinės kultūros derlių.

Kaime dabar įtempto darbo metas. Kiekviena valanda šio įtempto darbo laiku turi būti išnaudota taip, kad gautume kuo didesnę rezultatą. Greičiau užbaigti visus lauko darbus ir padėti tvirtą pamatą ateinančių metų derliui gauti — svarbiausias visų kolūkiečių, tarybinių ūkių darbininkų ir žemės ūkio specialistų uždavinys.

A. SNIEČKUS
LKP Centro Komiteto
pirmasis sekretorius

Du draugai

Ražienos plotas siaurėjo ir siaurėjo. Kai saulė pasislėpė už kalnelių, Juozo Merkio traktorius baigė varyti paskutinę penkiavagę.

— Kalp manai, kiek hektarų nuvagojome? — paklausė jis prikabinėtoją Bronių Jakšį.

— Ana, brigadininkas ateina. Pasakys, — parodė šis ranka į galulaukę.

Abu vyrukai grįžo namo džiugūs. Pirmąją dieną suarta 7 hektarai dirvų! Vadinas, išdirbio norma viršyta maždaug dviem hektarais.

Kai kitą rytą abu draugai atėjo prie traktoriaus, Juozas Merkys pasakė prikabinėtojiui:

— Pasispauskim, ir lig aštuonetas hektarų ištempime.

Bronius Jakšys pritarė vyresniojo draugo žodžiams. Jis stengėsi taip suklioti plūgo valrą, kad noragai eitų kuo tiesiau, ir vienodžiausiai. Juk nuo prikabinėtojo labai daug kas priklauso. Žiūrėk, užsižiopsos kur nors, ir triokšt noragas, o kartais net plūgo korpusas nulenkiamas. Bet tokių atsitikimų šiems mechanizatoriams retai pasitaiko. Jie darbuojasi labai rūpestingai. Nežiūrint vietomis šlapių dirvų, abu draugai traktoriaus

„DT-54“ kasdien suaria po 8 hektarus dirvų. Po žiemkenčių sėjos jie suvagojo apie 90 hektarų ražienų.

— Padirbėsime dar savaitėlę, ir savo sąskaitoje turėsime apie 150 hektarų suartų dirvų, — sako traktorininkas Juozas Merkys.

Nėra abejonės, kad savo planą vyrai įvykdys. Siemet J. Merkui nepaprasti metai. Jis dirba ir stengiasi dirbti žymiai geriau negu anksčiau. Prieš keletą mėnesių traktorininkas — pirmūnas priimtas kandidatu į TSKP narius. Prikabinėtojas Bronius Jakšys — komjaunuolis.

Tokiais darbščiais

draugais galima pasikliauti. Davė žodį — reiškia, jį įvykdys!

Nuotraukoje: traktorininkas J. Merkys.

B. Melėniskio tekstas ir nuotr.

„Zalgirio“ kolūkis

PIRMŪNAI

KOLŪKIAI, KURIE SUARĖ DAUGIAUSIAI DIRVŲ

Kolūkio pavadinimas	Kolūkio pirmininkas	Kolūkio agronomas	Suarta dirvų (proc.)
„Pergalė“	V. Šostakas	G. Rukšienė	61
„Kainapilis“	L. Gurbininkas	—	58
„Naujas gyvenimas“	V. Kulieša	V. Dubrava	56
„Vienybė“	V. Vyšniauskas	R. Piliponytė	53
„Pavasaris“	K. Šautkulis	J. Gindrenaitė	53

Atsiliekėliai

KOLŪKIAI, KURIE DAR NEPRADĖJO RUDENINIO DIRVŲ ARIMO BEI ATSILIEKIA ARDAMI DIRVAS

Kolūkio pavadinimas	Kolūkio pirmininkas	Kolūkio agronomas	Suarta dirvų (proc.)
„Anykščių šilelis“	Pr. Juodvalkis	V. Janauskas	—
„Bolševikas“	J. Geleževičius	J. Miškinytė	—
„Draugystė“	A. Taranda	J. Kelpša	—
„Ažuolas“	J. Ragaišis	—	1
J. Biliūno vardo	J. Ilčiukas	VI. Siukščius	4

Premijos kino mechanikams

Jei pasiteiraisi kaip dirba kilnojamo kino mechanikė Marija Bernatonytė, visada išgirsi tik labai gerus kolūkiečių atsiliepimus. Ji visuomet griežtai laikosi kino filmų demonstravimo maršruto, o per rugpjūčio mėnesį surengė net 79 kino seansus ir tuo dvigubai įvykdė kilnojamo kino eksploatacijos planą.

Nėseniai M. Bernatonytė buvo premijuota 900 rublių pinigine premija. Už sėkmingą planų viršijimą pinigines premijas išmokėtos ir kitiems geriausiems rajono kilnojamo kino tinklo darbuotojams.

A. Nemickas

Dvidešimtmečio dienoraštis

SU KOMUNISTŲ PARTIJOS VĖLIAVA

Prieš dvidešimt metų — 1940 metų spalio 8 dieną — Lietuvos Komunistų partija buvo priimta į Tarybų Sąjungos Komunistų partijos sudėtį. Tai buvo nepaprastos reikšmės įvykis. Lietuvos komunistai su džiaugsmu priėmė šį nutarimą, kaip pripažinimą jų nuopelnų liaudžiai. Kartu džiaugėsi ir Lietuvos darbo liaudis, kurios dainius Vytautas Montvila tokiais žodžiais rašė apie šlovingąją Komunistų partiją — „laimės kalvą“:

Kalp kalsdamas kūjis,
galinčias ir tvirtas,
iš plieno žitintą
išploja,

taip tu, mūs gyvenimo
kalvų pavirtus,
kali
mūsų laimės
rytojų.

Laimės rytojus! Apžvelgdama savo nueitą kovos kelią, Komunistų partija su pasitenkinimu gali pasakyti, kad eidama kartu su liaudimi ir liaudies priešakyje ji nukalė istorines „laimės rytojus“ pergales. Komunistų partijos vadovaujami, Lietuvos darbininkai ir valstiečiai sutriuškino buržuaziją, sukūrė naują vi-

suomeninę ir ekonominę santvarką. Niekados neengs Lietuvos darbo žmonių dvarininkai, fabrikantai, pirkliai, buožės. Savo gimtojo krašto šeiminkais pasidarė patys darbininkai, valstiečiai, darbo inteligentai. Vietoje privatinės kapitalistinės nuosavybės viešpatauja visuomeninė socialistinė visų gamybos priemonių nuosavybė, tvarkoma ne saujelės išnaudotojų, o visos liaudies interesais. Vietoje šimtų tūkstančių smulkių valstiečių ūkių

Lietuvos kaime susikūrė stambūs kolūkiai ir tarybiniai ūkiai, galintieji panaudoti galingą techniką, priešakinius agrotechnikos laimėjimus.

Iš pagrindų pasikeitė Lietuvos darbininkų ir valstiečių padėtis. Buržuazinėje Lietuvoje darbo žmonės nesinaudojo senatvės, invalidumo draudimu, daugelis jų buvo bedarbiai. Dabar visų rūšių socialinio draudimo reikalams išleidžiama šimtai milijonų rublių.

Lietuvių tautos laimėjimai būtų neįmanomi be draugiškos visų tarybinių tautų paramos. Neišardoma broliška tarybinių tautų draugystė ir jų savitarpio bendradarbiavimas, išmintingas Tarybų Sąjungos Komunistų partijos vadovavimas yra viso tolimiesnio lietuvių tautos žengimo į priekį laidas.

* * *

Šį mėnesį, spalio 18 d., pažymima taip pat

kita reikšminga sukaktis — Lietuvos komjaunimo įstojimo į Visąsąjunginę Lenino Komunistinę Jaunimo Sąjungą dvidešimtmetis. Istoriniais 1940 metais įsijungęs į broliškųjų respublikų komjaunimo organizacijų eiles, Lietuvos komjaunimas metais iš metų sėmėsi iš VLKJS revoliucinio patyrimo, kaupė naujas jėgas, kurios padėjo jam atlikti naujus žygdarbius tarybinės liaudies laimės vardan.

Lietuvos LKJS Centro Komitetas nutarime apie dvidešimtmečio sukaktį paragino visas komjaunimo organizacijas plačiai pažymėti šią įžymią datą, giliai išaiškinti jaunimui didžią šio istorinio įvykio reikšmę. Nutarime pažymima, kad Lietuvos jaunimas, karštai atsidavęs Komunistų partijai, savo šauniu darbu, atkakliu mokymusi, kasdienine kova už komunistinės visuomenės sukūrimą dar aukščiau iškels šlovingąją Lenino komjaunimo vėliavą.

Pabaltijo
menininkų darbai
Maskvoje

Pabaltijo respublikų jubiliejinėje dailės parodoje Maskvoje eksponuojama apie šešis tūkstančius Tarybų Lietuvos, Latvijos ir Estijos dailininkų darbų. Ši paroda akivaldžiai rodo, kaip Tarybų valdžios metais suklestėjo Pabaltijo respublikų menas. Paroda jau aplankė tūkstančiai maskviečių ir sostinės svečių.

Nuotraukoje dailininko J. Mikėno skulptūra „Talka“ prie įėjimo į parodos sales.

K. Akmenėlio
(ELTOS) nuotr.

Propagandistų pasitarimas

LKP rajono komitete įvyko propagandistų pasitarimas. Pasitarimo dalyviai išklauė LTSR Mokslų akademijos Ekonomikos instituto vyr. mokslinio bendradarbio Vitkūno pranešimą „Socialistinis žemės ūkis ir jo valdmuo kurliant materialinę-techninę komunizmo bazę“. LTSR nuspėjęs agronomas, LTSR žemdirbystės instituto vyr. mokslinis bendradarbis Strazdas platų ir turiningą pranešimą skaitė žemės ūkio gamybos specializacijos klausimu.

Propagandistai taip pat išklauė pranešimus metodiniais klausimais, kuriuos skaitė LKP rajono komiteto sekretorius drg. V. Lukoševičius ir lektorius-konsultantas Z. Vallauskas.

Šiomis dienomis politmokyklose ir rateliuose prasideda pirmieji užsiėmimai. Juose klausytojai bus supažindinami su SNO Generalinės Asamblėjos XV sesijos darbu ir TSRS Ministrų Tarybos Pirmininko draugo N. Chruščiovo kalbomis.

L. Vaitkus

Šiomis dienomis Troškūnų vidurinės mokyklos mokytojų partinės organizacijos atviras susirinkimas aptarė mokomąjį-auklėjamąjį darbą mokykloje. Pranešimą šiuo klausimu skaitė mokyklos direktorius drg. Markuckas.

Jis pažymėjo, kad žymiai pagerėjo mokomasis-auklėjamasis darbas mokykloje. Mokytojai gerai padirbėjo vykdydami privalomo mokymo įstatymą. Rugsėjo 1 d. visi mokiniai atėjo į mo-

kyklą. Gera pamokoms ruošiasi ir jas praveda mokytojai Bernadišenė, Bartulytė, Žilukienė ir kiti. Klasų vadovai pagerino darbą su mokinių tėvais.

Mokytojai kėlė daug klausimų, kuriuos reikalinga tuojau spręsti. Tiek pranešėjas, tiek mokytojai pažymėjo, kad kai kurie klasų vadovai, o taip pat IV klasės vadovas mokytojas Juodzevičius nekovoja prieš pamokų praleidinėjamą.

Daug dėmesio buvo

ir mokosi neakvaldiniu būdu aukštojoje mokykloje.

Sūnus Kazimieras yra Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko vardo universiteto diplomantas. Prabėgs dar keli mėnesiai, ir Kazimieras baigs studijas. Ir jis, kaip brolis Jonas, pradės savarankišką gyvenimą.

Kolūkyje nerasi tokio žmogaus, kuris nepažintų P. Strazdo sūnų. Kazimieras vasaros atostogų metu savo gimtajame kolūkyje išdirbo apie 60 darbdienų. O ir pačius žilagalvius tėvus karštų darbymečių metu gali sutikti beplušančius pagal savo išgales įvairiuose darbo baruose.

Yra ko džiaugtis tėvams savo vaikais ypač tada, kai kolūkio laiškanėš Nijolė Augustinaitė įteikia žilagalviams tėvokams laiškus, linkėjimus ir sveikinimus.

Ir kaip nesidžiaugs tėvai, kai žino, kad vaikų laukia šviesi ateitis. Fab. SIAUCIULIS
Zdanovo vardo kolūkis

Gerinti mokomąjį-auklėjamąjį darbą

skiriama pamokų pravedimui. Mokytoja Vaitkevičiūtė pamokose labai mažai naudoja pavalzdumo priemones.

Didelį vaidmenį kovoje už aukštą pažangumą gali suvaldyti mokinių komjaunimo ir pionierių organizacijos. Bet šių organizacijų darbu mokykloje mažai rūpinasi mokytojų pirminė komjaunimo organizacija (sekretorius drg. Maslėnė). Mokytojų komjaunimo organizacija retai svarsto klausimus, susietus su mokinių komjaunimo organizacijos darbu.

Didelį ir teisėtą susirūpinimą mokytojai kėlė dėl darbinio mokinių auklėjimo.

Mokyklos partinė organizacija, mokytojų kolektyvas užmiršo, ką veikia ir kur dirba iš mokyklos išėję abiturientai. Štai praėjusiais mokslo metais vidurinė mokyklą baigė 25 mokiniai. Tik 8 iš jų nuėjo dirbti į gamybą. K. Staro vardo kolūkyje darbuojasi buvusi abiturientė Tamašauskaitė, Troškūnų kooperatyve — Zilbėnė ir t. t. Bet kaip jie dirba, kaip jiems sekasi, vargu

ar galėtų papasakoti mokytojai. O buvusių auklėtinių darbu reikėtų domėtis. Būtų labai gerai, kad apie jų darbą plačiai rašytų mokyklos slėninė spauda.

Didelis dėmesys buvo skirtas atelstinio darbo pagerinimui mokykloje. Organizuotas atelstų būrelis, kuriam vadovauja mokytoja Bernadišenė, šiuo metu ruošia J. Ragauskos knygos „Ite, misa est“ aptarimą.

Bet dar neviskas mokykloje tuo klausimu padaryta. Galima būtų organizuoti klausimų-atsakymų vakarus atelstiniais klausimais, atelstinės literatūros parodėles.

Daugiau reikėtų dėmesio skirti darbu su knyga. Reikia domėtis, ką skaito mokiniai, dažniau organizuoti knygų aptarimus.

Mokytojų partinės organizacijos atviras susirinkimas praėjo kritiškai, buvo priimtas išsamus nutarimas mokomąjį-auklėjamąjį darbą pagerinti klausimu.

A. UTKUS

LKP RK propagandos-agitacijos skyriaus vedėjas

Jų ateitis šviesi

Kai rudens sutemos gaubia kolūkio laukus, Povilas Strazdas su žmona jauklame kambaryje pagalvoja apie praeitį.

Nelengvos dienos buržuazinėje Lietuvoje buvo Strazdams. Išstisus metus tekdavo sunkiai pelyti sau duoną, spausti centą prie cento, kad užmokėtų mokesčius už nederlingos žemės rėžį. O kur lešos kitoms būtiniausioms išlaidoms?

Vienintelė paguoda buvo vaikai. Bet leisti mokyti juos tuometinėmis sąlygomis Strazdai nebūtų jokiu būdu galėję.

Pakito Strazdų gyvenimas tarybiniais metais. Vieni pirmųjų jie įstojo į kolūkį.

Gera dabar gyvena Strazdų šeima. Vyresnysis sūnus Jonas — milicijos leitenantas, jau dvyliketus metus dirba savo pamėgtą darbą Šiauliuose. Duktė Aldona dirba Lietuvos TSR kinostudijoje

Kaip platinama spauda

„Jaros“ kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorius drg. L. Zemaitis ir kolūkio valdyba spaudos platinimą skaito vienu svarbiausių savo uždavinių. Gera organizuoto darbo dėka čia IV ketvirčiui kiekvienam 1000 gyventojų tenka po 1000 (valčių) spaudos leidinių.

— Rūpinasi spaudos platinimu ir „Svėdasų“ kolūkio pirmininkas drg. V. Kovas bei partinės organizacijos sekretorė drg. Juozaponytė, — pasakė Svėdasų ryšių skyriaus viršininkė drg. Ponomarova LKP rajono komiteto propagandos ir agitacijos skyriuje įvykusiame ryšių darbuotojų pasitarime.

Aple rimtą „Atelties“ kolūkio valdybos ir partinės organizacijos paramą ryšininkams spaudos platinimo darbe kalbėjo Debelių ryšių skyriaus viršininkė drg. Dagienė.

Bet ne visur spaudos platinimu rūpinamasi.

— Jūs už tai algas gaunate, tad ir platinkit spaudą, — atsakė „Spindulio“ kolūkio pirmininkas drg. Raščius, kai Surdegio ryšių skyriaus viršininkė drg. Kirdienė kreipėsi pagalbos spaudos platinimo darbe.

Koks rūpinimasis, tokie ir rezultatai. Tik kas antram „Spindulio“ kolūkio gyventojui tenka laikraštis arba žurnalas. Panašūs rei-

KLAIDOS TEBEKARTOJAMOS

kalai ir „Pavasario“ kolūkyje. Čia irgi manoma, kad platinti spaudą yra vien ryšinių darbas. Gi J. Zemaitės vardo kolūkio pirmininkas Kapturauskas tiesiog kratosi ryšinių.

— Ką, spaudą platinti? Mes turim vadovauti kolūkiui, o ne užsiminėti pašaliniais darbais.

Matyt, drg. Kapturauskas pamiršo, kad ūkis ir politika neatskiriama dalykai, kad politinis aktyvumas pakelia ir gamybinį aktyvumą. Toli faktų šiam teiginiui pagrįsti ieškoti netenka. Jie čia pat. J. Zemaitės vardo kolūkis atsilieka ne tik spaudos platinimo, bet ir visuose ūkiniuose darbuose.

Gerl, sumanūs darbuotojai vadovauja „Kalnapilio“ kolūkiui. Bet spaudos platinimo darbą jie išleido iš akiračio. Netenka abejoti,

kad kalnapiliečiai, kasdien pasiekia nemažų laimėjimų, prisimins, kad vienas iš geriausių jų talkininkų yra spauda ir jos platinimui skirs prideramą dėmesį.

Yra dar kolūkių vadovų, kurie daug ir gražiai kalba apie spaudos reikšmę, o kaip ji pristatoma prenumeratoriams — neslomi. Tokie yra „Tarybinio artojo“ kolūkio pirmininkas drg. J. Sprindžiukas ir „Kibirkšties“ — drg. Vagnas. Čia kolūkiečiai spaudą gauna tik 2—3 kartus per savaitę vien dėl to, kad valdybos skiria tik po vieną laiškanęšį. Gi Mičiurino vardo kolūkio valdyba laiškanęšius išigudrino kalta lioti kas 2—3 mėnesiai, ir taip trukdo normalų spaudos pristatymą.

Feljetonas

AŽUOLAI BAČKOM VIRSTA

Ar gali toks atsitikti, kad medžiai vaikščiotų? Na, sakysim, ima ir pareina iš miško į namus ažuolas. Dar ne viskas. Parėjęs — bačkute pavirsta. Tokia, kuriolį miežinį alutį žmonės laiko. Sakysit pasaka? Ne, nepasaka.

Taigi, eina anądien ažuolas iš miško, o čia dar pakelėję ir kolūkio eilguli Kisielių sutinka. Tas iškart ant kelių parpuolė, tokį vaizdą išvydęs.

— Ažuolėli, miellaušias, kam girią palieki, ką aš valdybai pasakysiu, kai užmatys, kad tavo tik kelmelis belikęs? — maldauja klupodamas Kisieli.

— Atsibodo girių karallium būti. Einu pas kolūkietį Kazį Petronį, pas šitą garsų bačkadirbį keliauju, — ošia girių galiūnas.

— O kas gi tave nuo kelmo atpalaidavo? — kamantinėja ažuolą miško sergėtojas.

— Gal gi bačkadirbio bendrininko F. Šlauciuolio nepažįsti? Aštrus jo piukelis ne vieną mano brolių pas Petronį pasiuntė. Nesigink, eigulėli, ir tu

kartais miežinio alučio iš Petronio dirbtų statinių paragauji.

„Pasiutėli! Kaip viską žino“, — pagalvojo Kisieli.

„Tegul sau nešdinais ir greičiau į bačką pavirsta. Jei Šlauciuolis sugebėjo nukirsti, tai Petronis sugebės lankus užkalti“.

Ir eigulys... nubudo. Jei gi tai būtų tik sapnas, ką gi, pasakytume — visko pasitalko. Bet šis „sapnas“ per daug tikrovės turi.

M. Melnikaitės vardo kolūkio gyvulių dirbtinio apseklinto punkto technikas Petronis tokias dirbtuves ištaisė, kad bet kas gali pavydėti. Ne tik bačkutes alul gamina, bet ir degtinėlei varyti aparatus išraito. Jo paties brolis Algis ir F. Šlauciuolis dirbtuvę medžiagomis aprūpina. Miške, tiesiog eigulio Kisiellaus panosėje, verčia ant šono ažuolus ir uosius — statines lipdo.

Ziūrėk, atvažiuoja koks nors žmogelis į kolūkį ir klausinėja.

— Sakyt, gerleji žmonės, kur čia tas garsusis bačkų karalius Petronis gyvena?

Blogai platinama spauda medicinos įstaigose. Troškūnų ligoninėje kiekvienam darbuotojui tenka tik po vieną laikraštį, o Anykščių — daugelis vietoje laikraščių ir žurnalų užsisakė tik radijo programas „Kalba Vilnius“. Keisčiausia, kad ir Vaišvilskių pradinės mokyklos mokytoja Vaitkūnaitė pasitenkina radijo programų biuleteniu „Kalba Vilnius“.

Apie aukščiau išvardintą klaidą jau ne kartą buvo kalbėta. Tad ar ne laikas jas ryžtingai išgyvendinti?

Z. Valiauskas,
K. Janulionis

— Aš, brolau, tas ir būslu, — prisistato Petronis. — Mano bačkos, oho, kaip vertinamos, — rodo iškėlus aukštyn nykštį Petronis.

— Pirk šitą. Tvirta, kaip velnias. Per marlas gali plukdyti. O jau alutis kaip joje putas! Ažuolinė, brolau. Ziūrėk, kaip skamba. Planinas, o ne bačka. Šimtą metų laikys.

Neperseniai Petronio dirbtuvės išleido naują produkciją: pagamino aparatą samagonui varyti. Ne bet kokį, o patobulintą. Jau būtų pradedusi serijinę gamybą, bet vienas įvykis meistro kortas sumaišė. Mat, pas kolūkietį A. Araminą, hebant naują aparatą, sprogo katilas. Jo sūnus Kęstutis vos nepaaukojo gyvybės. Apipilkytą bernioką nuvezė į ligoninę, o naują aparatą toliau ėmėsi bandyti Araminas kaimynas Gilaudelis. Atėjo pats konstruktorius Petronis savo kūrinio pažūrėti, pirmų lašų paragauti. Ir štai ėmė

Sleninės spaudos apžvalga

Trumpai, mobilizuojančiai

Kiekvienas naujas „Pažangos“ kolūkio slenlaikraščio „Mūsų rytojus“ numeris visada patraukia kolūkiečių dėmesį. Ir kas svarbiausia, kad, perskačius slenlaikraštį, jauti, jog jis eina gyvenimo priešakyje. Straipsniai labai trumpi, be gražbylysių, tačiau pamokantys. Slenlaikraštis mobilizuoja kolūkiečius laiku įvykdyti septynmečio planą, ragina žmones tiems darbams, kurie šiuo metu patys svarbiausi.

„Visi į talką“ — ragina vieno straipsnelio antraštė. Čia pranešama, kad kontoros darbuotojai, mechanizatoriai ir šoferiai visi laukuose kruta, derlių padeda nuimti. Gera darbavosi talkininkai sudorojant linus. Merginos kasdien surūšiuoja po 200—250 kg linų šiaudelių.

Kitame straipsnyje III brigados brigadininkas J. Katinas pasakoja, jog linų grandis, vadovaujama linų augintojo B. Karaliaus, pakėlė atsilokėjusius visus linus ir juos pristatė valstybei. Labai gerai darbavosi sersys Aldona ir Bronė Jazokaitės, Navikaitė ir kt.

Korespondentas Matas Dalba vadoja ketvirtą brigadą, kuri atsilieka derliaus nuėmimo. Visu jėga seniai klojimuose, o čia dar avizos nesuvežtos.

„A. Tarabilda — jaunasis, energingas vyras“, — rašoma slenlaikraštyje. „Bet ir tingyns nebūgas. Visi lauke darbuojasi, o jis spleudo ir gauda“.

Reikia, kad valdyba jam primintų: kas nedirba, tas nevalgo! Slenlaikraštis ragina kolūkiečius laiku nukausti bulves, sudoroti šakniavaisius, o tuo pačiu sudaryti kuo geriausią pašarų bazę gyvuliams.

Fermos vedėjas B. Karosas pasakoja, kaip vykdo prisilmtus išpareigojimus paukščių prižiūrėtojas Jonas Binkis. Jis jau surinko iš kiekvienos vištos po 115 kiaušinių ir iki spalio švenčių nusiųs įvykdyti metinį kiaušinių surinkimo planą.

Č. Bytautas

tekėti velnio ašarėlės, vyrui jau kėlė stiklines prie lūpų, o tuo metu...

Dievlėliau, kas tuo metu įvyko! Geriau jau būtų katilas antrą kartą sproges ir visiems gerkles išplikęs.

— Į sveikatą! — pasakė Rubikų apylinkės milicijos įgaliotinis Višomirskis. Čia pat stovėjo kolūkio pirmininkas Grigaitis.

Aparatai buvo sunaikinti. Vėliau kolūkio draugiškas teismas Petroniui ir Araminui išradėjų teises suteikė ir prašė patentą išsipirkti, atseit baudą susimokėti.

— Geriau jau bačkas gaminkim. Tos nors nesprogs, — atsidusęs pasakė draugellams Petronis.

Ir vėl vyrui talkosi, kurį čia ažuoliuką į namus prisiprašius ir į bačkutę pavertus. Juk už statinių gamybą niekas kol kas nebaudžia...

J. SKARDZIŪNAS,
Č. BERČIŪNAS

Anykščių
knygyne

A. Čechovas. SVEDIKAS DEGTUKAS. Apsakymų rinkinys, kuriuo pradedamas A. Čechovo raštų daugiatomis leidimas.

E. Voinič. NUTROKUSI DRAUGYSTĖ. Jei norite sužinoti, ką pergyveno E. Voinič knygos herojus Arturas Bertonas — Feličė Rivasas — Gyls, pabėgęs iš tėvynės į Pietų Ameriką, ir kaip iš pamaldaus jaunuolio pasidarė bedievis, bebalimis revoliucionierius — skaitykite tos pačios autorės knygą „Nutrokusi draugystė“.

O. Štelgeris. GERBIAMO ŽMOGAUS PORTRETAS. „Pirmiausia turiu

pasakyti, kad esu visų gerbiamas žmogus, nes be pelningo trikotažo fabriko, kuriame dirba daugiau kaip du šimtai darbininkų, man priklauso dar šeši namai Valdenštreste, prabangi vila ir vasarnamis Engadine...“ Slais žodžiais, pirmuoju asmeniu, žinomas šveicarų rašytojas O. Štelgeris pradeda pasakoti buržuaziniame pasaulyje gerbiamo žmogaus istoriją.

Tačiau ar mūsų skaitytojai sutiks, kad žmogus, kurio gyvenimo tikslas praturtėti ir už auksą nusipirkti pagarbą, žmogus, kuris pats suardo savo šeimą,

kad galėtų vesti nemylimą fabrikanto dukterį, o pasakui sugriauti jos gyvenimą ir pašalinti ją iš savo kelio, kuris auklėja sūnų tokiu pat niekšu, kaip ir pats — ar toks žmogus gali būti gerbiamas?

F. Tuglasas. VIKINGŲ KRAUJAS. Estų rašytojui F. Tuglasui dabar beveik aštuoniasdešimt metų. Į šį rinkinį sudėtos geriausios per visą jo gyvenimą parašytos novelės. Stipriausiose jų ryškiai pavaldzuoti valstiečio siekimai, lūkesčiai, viltys, kova dėl savo teisių buržuazinėje visuomenėje.

Rikiuojas nauji namai

Skurdžiai gyvena Stasio Užkurėlio šeima. Buržuaziniams laikais neturėjo netgi savos pastogės. Vis svetimose gryčlose prisiglausdavo, didžiulaukių ūkiuose darbavosi. Negeresnis buvo ir Stasio Krivičiaus gyvenimas.

Tarybų valdžia ir kolūkinė santvarka šiems žmonėms, kaip ir daugeliui mūsų apylinkės bežemių ir mažžemių, atnešė šviesų gyvenimą. Dabar jie — „Levaniškio“ kolūkio nariai. Nė vienas

nebesiskundžia duonos, geresnio drabužio trūkumu.

Siemet St. Užkurėlis ir St. Krivičius pasitė savus namus kolūkinėje gyvenvietėje. Netrukus įkurtuves švęs ir J. Dukšta. Jis namą jau baigia išrengti.

Vien tik tai šiais metais kolūkinėje gyvenvietėje pasitė be baigla statyti savus namus 11 kolūkiečių. Į jų butus bus įvesta elektra.

L. VALIUKAS

VOKIETIJOS DEMOKRATINĖ RESPUBLIKA. Svedte prie Oderio statomas popieriaus-kartono kombinatas. Tai bus stambiausia šios rūšies įmonė centrinėje Europoje. Įmonės dienos produkcija bus 700 tonų popieriaus, t. y. apie ketvirtadalį to kiekio, kurį dabar pagamina visos Vokietijos Demokratinės Respublikos įmonės.

Nuotraukoje: kombinato statyboje.

Centralbild'o nuotr.

Gamta, medžioklė, žuclė

Jenotų medžioklei prasidedant

Ryšium su tuo, kad mūsų respublikoje priviso daug usurinų šunų, kurie medžioklės ūklui padaro nemažai nuostolių, valstybinis gamtos apsaugos komitetas lėdžia juos medžioti nuo š. m. spalio mėn. 1 dienų.

Jenotas yra dar gana naujas mūsų miškų gyventojas. Neprityręs medžiotojas jenotą gali palaikyti barsuku arba barsuką jenotą, nes jie vienas į kitą šiek tiek panašūs. Skirtumas toks, kad jenoto galva mažesnė už barsuko, snukutis smallesnis, plaukai žymiai ilgesni, pilka rusvos spalvos, su balzganais dryžiais pūkuose, tamsesni už barsuko, kojos truputį ilgesnės. Be to, per

barsuko kakta iki snukio elna ryškiai balta juosta, ko nėra pas jenotą.

Šiuo metu jenotų medžioklė gana sudėtinga. Su varovais jenoto nesu medžiosi. Kaip parodė pereltų metų patyrimas, varomi jenotai nelina.

Vienintelis tikras jenotų medžioklės būdas — medžioklė su prityrusiu medžiokliniu šuniu. Suo ji užuodžia iš tolo, lengvai suranda, o drąsesnis net stoja į dvikovą, ir medžiotojui dažnai nė šauti neberekia.

Bet šiuo metu miške liuose ir krūmuose gyvena įvairūs kiti žvėreliai, taigi, medžioti jenotus su skaliku negalima, nes jis varinės ir kitus žvėris. Geriausia jenotus dabar medžioti tykojant prie

Imperialistiniai vaizdėliai

VEIDAI IR KAUKĖS

Dabar, kai visame pasaulyje kalbama apie Romos žaidynių rezultatus, pravartu paklausti: kokius rezultatus pasiekė Vatikano „olimpiečiai“? Iš tikrųjų, verta pagalvoti.

1. „kryžiaus žygį“...

Vatikanas ruošėsi olimpiadai nepaprastai uoliai. Vadovaujant kardinolams, garsioji „Rusikumo“ organizacija bei kiti Vatikano padaliniai Romoje turėjo įvykdyti „kryžiaus žygį“ prieš olimpiadą. Kaip pranešė italų laikraštis „Eks-

pres“, Vatikano spaustu- vė slapta spausdino atsi- šaukimus, parašytus so- cialistinių šalių kalbo- mis. Kunigams, vienuo- liams ir seminaristams Vatikano vadai leido žai- dynių metu nešioti pa- saulietiškus drabužius. Pranešama, kad vienas vatikaniškas „olimpietis“ — diversantas turėjo „aptarnauti“ dešimt spor- tininkų...

Zinoma, tai ne naujie- na. Jau praėjusiais me- tais Vienos festivalyje buvo pastebėtos įtarti- nos damos, kurių išdažy- tos lūpos ir besaikė „de- kolte“ turėjo užmaskuoti skalstųjų vienuolių kūną

ir tuo pačiu nuslėpti Va- tikano instrukcijas. O tos instrukcijos buvo nu- kreiptos prieš tautų drau- gystę, prieš viso pasau- lio jaunimo solidarumą, prieš taiką. Tam reika- lui Vatikano klapčlukai, kurie Vienoje skverbėsi į gidus, oficiantus ir lek- torius, platino šmeižikiš- ką literatūrą, nukreiptą prieš socialistines šalis, bei atliko kitus vatika- niškus „numerus“.

2. Olimpo ir Vatikano dievai

Senovės Graikijos Olimpo kalne gyvenę svarbiausieji dievai — olimpiečiai palyginti su vatikaniškais dievais bu- vo nykštukai. Dabarti- niai Vatikano „olimpie- čiai“ sėdi ne ant papras- to Olimpo, o ant milži- niško aukso kalno. Itali- joje jiems priklauso 464 tūkstančiai ha žemės (al- kanoms Italų valstiečių masėms ši žemė yra šven- ta ir neliečiama). Milži- niškas Vatikano kapita- las šeiminingauja ne tik Italų žemėje. Prancūzijo- je Vatikanas kontroliuo-

ja 40 laikraščių, kai ku- riuos stambius bankus bei firmas. Frankistinėje Is- panijoje trečdalis visų turtų priklauso katalikų bažnyčiai. Portugalijoje vatikaniška bažnyčia kontroliuoja Lisabonos banką, Šveicarijoje — stambiają elektros pramo- nę. Turtingieji Vatikano „olimpiečiai“ dalį savo kapitalo perkėlė į Loty- nų Ameriką, o pelnin- gos akcijos JAV pramo- nėje bei tamprūs ryšiai su Morgano grupės mili- jardieriais stiprina Vati- kano dvasios stiprybę vi- same doleriniame pasau- lyje.

Taip, Vatikano „olimpiečiai“ sėdi ant didžiau- sio turtų kalno, prieš kurį senovės Olimpo kal- nas — tai tik kupstelis.

Tačiau tarp Olimpo ir Vatikano dievų yra labai didelis skirtumas. Jeigu Olimpo dievai, palyginti, mažai kišosi į žmonių gyvenimą, tai Vatikano „olimpiečiai“ tapo žmoni- jos rykšte. Dar 1454 metais popiežius padova- nojo Portugalijos kara- liui „amžinam naudoji- mul“ visas užjūrio žemes. Nuo to laiko Vatikano dievai bei jų palaimintas kolonializmas nešė į pa- vergtas žemes kryžių ir evangeliją, o turtus ėmė sau. Tai liudija šimtme- čių istorija.

(Bus daugiau)

masalo. Masalui tinka pašvinkusi mėsa, keptos žuvies atliekos, apkeptos apskrūdintos bulvės, švie- žia taukais ar sviestu ap- tepta duona, kraujas ir t. t.

Masalą reikia dėti je- notų lankymosi vietose, netoli urvų, žemesnėse vietose, pavėjui, kad je- notas greičiau jį užuos- tų. Jenotas, užuodęs vi- liojantį kvapą, atels prie masalo ir dienos metu, ypač pavakary.

Medžiotojui ypatingai sleptis nebūtina, nes je- notas neperdaug akylus. Man, kartą belaukiant skaliko, varinėjančio zui- kį, uostinėdamas jenotas priėjo prie manęs per šešetą žingsnių ir ra- miausiai buvo praeinas pro šalį.

Suviurį jenotas gana atsparus, todėl užtaiso neriekia gallėti ir talky- ti į galvą.

Kitas galimas me- džioklės būdas, tai ieško- ti jenotų žolėmis ir krū- mais apaugusiuose pa- grioviuose, upių pakran- tėse, pelkėse, kur auga maži krūmokšniai, vik- vos. Bet čia dažniausiai pakelsime snaudžiantį kiškį. Gali atsirasti mė- gėjų ardyti urvus, ku- riuose laikosi jenotai, bet nereikia užmiršti, kad urvą ardyti, nežūrint kas jame begyventų, griežtai draudžiama.

L. ZEMAITIS,
medžiotojas

miegamuosius mašius ir greit kietai užmigom.

Ankstį rytą žygio da- lyviai patraukė į Rokio perėją, kuri skiria Šiaurės Osetiją nuo Pietinės. Rytas buvo giedras. Vin- giuotas lyg gyvatė take- lis tiesėsi į viršų. Kuo aukščiau, tuo darėsi sun- kliau eiti. Ir štai status snieguotas kalnas įveik- tas. Nuo Rokio perėjos gerai matosi pagrindinio Kaukazo kalnagūbrio kalnų grandinė.

Be paliovos spragsi fo- toaparatai. Neapsakomai gražu. Žemai, per žalią upių išraižytą tarpekį traukia balti debesėliai, o po mūsų kojomis gurgžda sidabrinis snie- gas.

PIRMOSIOS KREGZDĖS

Išniręs visu greičiu iš tarpeklio, paviglavęs ir peršokęs tiltą vėl greit uolose dingsta traukinys. Jame važiuojantieji net nepastebi, kad įlindo į tunelį: stipri spindinčių elektros lempučių šviesa mažai skiriasi nuo dienos šviesos, o stiprių ventila- torių atvartytas oras toks pat galvus ir vėsus kaip ir kalnų. Dažnai prašvilpia priešpriešiniai traukiniai, prikrauti įvai- rių mašinų, šviežių vai-

sių, kalnų gėrybių.

Nebe už kalnų ta die- ra, kai dvi seserys — Pietinė ir Šiaurinė Oseti- jos — viena kitai pa- duos ranką, nes jau da- bar prie uolų prigludusi- sios pirmosios kregždės — geologų ir inžinierių baltos palapinės, kuriose sparčiai vyksta paruo- šiamasis geležinkelio ir Rokio perėjos būslimo tu- nelio statybos darbas. Kažin kas, neprisimenu, nusijuokė, kad greit ne- bereikės tempti turistui kuprinės ant Rokio per- ėjos, o galėsias pasiūsti traukiniu.

MIESTAS UOLOJE

Aplankę Goryje J. V. Stalino namelį ir muzie- jų, gerai susipažinę su miestu ir apylinkėmis, sužinojome, kad už 5 km uoloje yra senovės mies- to likučiai. Visi mūsų grupės dalyviai nutarė- me apžiūrėti jį.

Sekančios dienos rytą elektriniu traukiniu pa- sieklame minėtą miestą. Šis miestas, pastatytas

akmeninėje uoloje I-II amžiuose prieš mūsų erą, stebino savo didingumu ir senovės kultūros aukš- tu lygiu. Jame yra erd- vios salės, tamsūs bei niūrus kambariai kali- niams, vėsūs ir gilūs rū- siai vynui laikyti, slapti išėjimai ir stiprios sle- nos nuo priešų antpuolio gintis. Visa tai yra su- kurtas žmogaus, kurio rankose dar nebuvo šiuo- laikinės technikos įran- kių.

Pasimaudę sūriame ir šiltame Juodosios jūros vandenyje, pasikaitinę Suchumio saulėje, pasi- grožę Sočyje gyvų gė- lių vazomis, apstūpinę Jaltos suvenyrais, susi- pažinę su miestu didvy- riu Odesa ir Kijeve pa- gerbę tylos minute ant- rojo pasaulinio karo Ne- žinomąjo kareivio kapą bei pasigrožę miesto panorama, pilni naujų žinių ir jėgų, grįžome namo.

Redaktorius
St. VINCIONAS

Anykščių geležinkelio stoties profsąjungos kolektyvas reiškia gilią užuojautą bendra- darbiui

JUOZUI JUSKEVICIUI,
jo motinai mirus.

Antanas PUODZIŪNAS

Po saulėtos Gruzijos snieguotus kalnus

(Pabaiga. Pradžią žiūr. Nr. 81 (1168))

Vėliau pabuvojome vienoje iš stambiausių Šėjaus turtistinėje bazė- je, gėrėjomės Čėjaus le- dynu, kopėme į Turisto viršūnę, kurios aukštis 8100 m, bet dėl de- besuotumo viršūnės nepa- siekėme, kadangi ji jau buvo debesyse.

KOSTOS CHETAGUROVO TEVISKEJE

Iš Čėjaus pro Buroną patraukėme Kasaro tar- pekliu — patį slauriausią ir gražiausią vietą Osetinų karo kelyje. Uo- lų suspausta krioklia ir veržiasi Ardono upė. Za- ramago apylinkių kalnų pašlaitėse vasaros laiko- tarpiu ganosi bevelk vi-

sų šiaurės Osetijos kol- ūkių gyvullai.

Tarp kalnų, atsirėmęs į Zaka-gon upę, stovi Na- vo kaimelis. Šiame kai- melyje yra osetinų lite- ratūros pradininko, poeto Kostos Chetagurovo sak- lė-muziejus.

Muziejuje mes nema- tėtė nemirštamų K. Che- tagurovo kūrinių bei jo darbų, bet pamatėme tik- rą senovės osetinų gy- venimą, vyro užguitą mo- terį. Viena dalis saklės (taip vadinas osetinų gryčios) priklausė šeimos galvai — vyrui, o kita — žmonai.

Prie muziejaus yra paminklas K. Chetaguro- vui. Įžymusis osetinų li- teratūros pirmtakas pa- laikė tamprūs ryšius su

įvairių šalių rašytojais. Anykštietis A. Vienuolis- Žukauskas, gyvendamas Kaukaze, susitikdavo su juo.

ROKIO PEREJA

Praėję slaurais, kar- tais visai dingstančiais uolose takeliais, pasistip- rinę Narzano šaltinių vandeniu, nugairinti stip- rių kalnų vėjų ir karštos saulės, dar kartą stipraus lietaus išmaudyti, pralin- dę du tunelius, pasuko- me slauru vingiuotu ir akmenuotu keliu į patį tolimiausią Šiaurės Ose- tijos teritorijos aulą — Zakl. Turistų dėmesį pa- traukia senovinės pilys ir kolūklečių saklės. Ap- žiūrėję saklę ir pavaka- rieniavę, sulindome į